

Ἄριθ. 30

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν Ἀντιπρόξενον Γρόπιον ἀναφορὰν τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη τῆς 9 Ἀπριλίου 1828, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ παρὰ τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ τὴν ἀποζημίωσιν τῆς σακολέβας του καὶ ἄλλων ζημιῶν του,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον διεύθυνσιν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητηρίου Αἰγίνης τῆς αὐτῆς χρονολογίας,

Θεωρήσασα τὸ ἔγγραφον τῶν Δημογερόντων τῆς Σκύρου τῆς 5 Φεβρουαρίου 1828, δι' οὗ δηλοποιοῦσιν ὅτι τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1827 ὁ Γεώργιος Ζορμπᾶς ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Σκύρου τὴν σακολέβαν τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη,

Θεωρήσασα τὸ πωλητήριο τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1827, δι' οὗ στρατιῶται τοῦ Κωνσταντίνου Τουμπιώτη πωλοῦσιν εἰς τὸν Νικόλαον Γεωργίου τὴν σακολέβαν διὰ γρόσια 365,

Θεωρήσασα ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τοῦ Μπογιάννη πρὸς τὸν Γ. Ζορμπᾶν τῆς 11 Δεκεμβρίου 1827,

Θεωρήσασα τὰς μαρτυρίας τοῦ Γεωργίου Κουτίπα, Ψαριανοῦ, καὶ Κωνσταντίνου Παπᾶ Πριμικύρη, Σκυριανοῦ, τῆς 16 Ἀπριλίου 1828, τὰς μαρτυρίας τῶν πληρεξουσίων τῆς Σκύρου τῆς 15 Μαΐου 1828, τὴν ὁμολογίαν τοῦ Τόλια Νικολάου, Εὐριπαίου, τῆς 1ης Ἰουνίου 1828, τὰς ὁμολογίας τοῦ Στεριανοῦ Μαρίνου, Μαντεμοχωρίτου, καὶ τοῦ Θεοδώρου Τριανταφύλλου τῆς 25 Ἰουνίου 1828, τὴν ὁμολογίαν τοῦ Γεωργίου Ἐλευθέρη Κακλαβάτου, ναύτου, τῆς 5 καὶ 24 Ἰουλίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰς τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ τῆς 15 Ἰουνίου, τῆς 12 καὶ 16 Ἰουλίου καὶ τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1828, ὁμοίως τὰς ἀναφορὰς τοῦ ἀδελφοῦ του Νικολάου τῆς 1ης καὶ 5 Ὀκτωβρίου 1828, δι' ὧν ἀπολογοῦνται εἰς τὰ λεγόμενα παρὰ τοῦ Μπογιάννη,

Θεωρήσασα ἐπιστολὴν τῶν ἐπιστατῶν τῆς Σκύρου πρὸς τὸν Γεώργιον Ζορμπᾶν τῆς 9 Μαρτίου καὶ ἔγγραφον τοῦ ἡγουμένου τοῦ ἐν Σκύρῳ Ἀγίου Γεωργίου τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δι' ὧν δηλοποιοῦσιν ὅτι παρεδόθη ἀπὸ τὸν ἡγούμενον εἰς τὸν Μπογιάννην ἐνέχυρον τοῦ Ζορμπᾶ 1100 γροσίων,

Θεωρήσασα μαρτυρικὸν τοῦ Ἀναγνώστου Ἀλεξάνδρου Χαλβέτη τῆς 6 Αὐγούστου 1828 καὶ καταγραφὴν ὅσων χρημάτων καὶ πραγμάτων ἔλαβεν ὁ Μπογιάννης παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ, ὡς οὗτος λέγει, ἀναβαίνοντα εἰς γρόσια 2463,15,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη καὶ Νικολάου Ζορμπᾶ γενομένας ἀπόντος τοῦ Γεωργίου τὴν 11ην Ὀκτωβρίου 1828,

Ὁ Μπογιάννης δι´σχυρίζεται:

1ον) Ὅτι δύο μάρτυρες, ὁ Κουτίπας καὶ ὁ Παπᾶ Πριμικύρη, βεβαιοῦν ὅτι ὁ Ζορμπᾶς ἐκράτησε τὸ πλοῖόν του. Προσέτι τρεῖς γέροντες τῆς Σκύρου καὶ περὶ πλέον ἢ μαρτυρία τοῦ ναύτου του Γεωργίου Λευθέρη Κακλαβάτου λέγοντος, ὅτι οἱ

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 153.

στρατιῶται μὲν ἐπῆραν, πλὴν ὁ Ζορμπᾶς ἐμεταχειρίσθη τὴν σακολέβαν μεταφέρον οἰκογενείας δι' αὐτῆς. 2ον) Ὅτι ἡ σακολέβα του ἐπωλήθη. 3ον) Ὅτι ὁ Ζορμπᾶς εἶναι ὑπεύθυνος, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ σώματος ἐκείνου, ἂν καὶ δὲν ἐμέθεξεν εἰς τὴν πώλησιν,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ δὲ τὰ ἑξῆς:

1ον) Ὅτι τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1827, κρατουμένης παρὰ τοῦ Βάσσου εἰς Σκῦρον τῆς οἰκογενείας τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ, οὗτος ὑπῆγεν ἐκεῖ μ' ἔνοπλον δύναμιν διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν οἰκογένειάν του.

2ον) Ὅτι εἰς τὴν συμβᾶσαν μάχην οἱ στρατιῶται τοῦ Ζορμπᾶ ἐπῆραν τὴν σακολέβαν τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη.

3ον) Ὅτι μετεχειρίσθησαν τὴν σακολέβαν αὐτήν, διὰ νὰ διασώσωσι στέλλοντες μ' αὐτήν τινὰς οἰκογενείας εἰς Σκόπελον.

4ον) Ὅτι συνέβη ἐμφύλιος πόλεμος εἰς τὴν Σκῦρον καὶ μάχαι διὰ πολλὰς ἡμέρας.

5ον) Ὅτι ὁ Ζορμπᾶς μὴ δυνηθεὶς εἰς Σκόπελον νὰ κατορθώσῃ τὴν εἰς τὸν Μπογιάννην ἐπιστροφὴν τῆς σακολέβας, ἐφρόντισεν ὥστε νὰ τὴν ἀγοράσῃ ὁ γυναικάδελφός του διὰ γρόσια 365.

6ον) Ὅτι ὁ Μπογιάννης ἐζήτησε νὰ ὑπάγῃ εἰς Σκῦρον διὰ νὰ εὗρῃ χρήματα.

7ον) Ὅτι τοσοῦτον ἀμέτοχος ἦτον ὁ Ζορμπᾶς ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρηθῇ ὑπεύθυνος, τοιαύτη μάλιστα σχέσις ὑπῆρχε μεταξὺ Ζορμπᾶ καὶ Μπογιάννη, ὥστε ὁ Ζορμπᾶς τὸν ἐμπιστεύθη γράμμα, διὰ νὰ παραλάβῃ ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς Σκῦρον ἀργυροῦν κιβωτίδιον περιέχον εἰς νομίσματα χρυσᾶ γρόσια 1500, τὰ ὅποια πρὸ καιροῦ ὁ Ζορμπᾶς εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸν ἡγούμενον ὡς παρακαταθήκην.

8ον) Ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη ὡμολογήθη ἀπὸ τὸν Μπογιάννην εἰς τὴν γενομένην ἐρωταπόκρισίν του.

9ον) Ὅτι ὁ Μπογιάννης ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἡγούμενον γρόσια 1100 (sic) καὶ ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σκόπελον μὲ τὸ κιβωτίδιον, μετέβη εἰς Αἴγινα, ὅπου ἔκρουπε διόλου τὴν πρᾶξιν ταύτην, κ' ἐνῆξε τὸν Ζορμπᾶν ὡς πράξαντα τὴν πειρατικὴν κρᾶτησιν καὶ προξενήσαντα τὴν ζημίαν,

10ον) Ὅτι ὁ Ζορμπᾶς διῡσχυρίζεται τὸν Μπογιάννην χρεώστην του διὰ 43 ὀκάδες κερί, τὸ ὅποϊον τὸν ἔδωκε νὰ τοῦ πωλήσῃ, διὰ 7 βενέτικα, τὰ ὅποια τὸν ἐδάνεισε, καὶ δι' ἄλλα τινὰ διὰ Μπογιάννην ἔξοδά του.

11ον) Ὅτι ὁ Μιαούλης εὗρὼν τὴν σακολέβαν εἰς τὴν Σκόπελον, τὴν ἔκαυσε μετὰ πολλῶν ἄλλων, ἐκλαβὼν αὐτήν ὡς πειρατικὴν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι, ἐπειδὴ ὑπῆρχαν ἔχθραι καὶ φατρίαι μεταξὺ τῶν ἐπὶ τῶν νήσων Σκύρου, Σκοπέλου κ.τ.λ. ὀπλαρχηγῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐλάμβαναν μέρος καὶ οἱ κάτοικοι τῶν αὐτῶν νήσων, δὲν πρέπει νὰ πιστευθῶσιν ὀλικῶς αἱ μαρτυρίαι τῶν κατοίκων ἐκείνων.

2ον) Ὅτι ἡ ὑπάρχουσα ἐμπιστοσύνη μεταξὺ Ζορμπᾶ καὶ Μπογιάννη, κατοικοῦντος εἰς Σκῦρον δι' ἀμοιβαίων ὑπηρεσιῶν καὶ ἐμπορικῶν σχέσεων, ἔτι δὲ καὶ ἡ δοθεῖσα

ἐν Σκοπέλῳ πρὸς τὸν Μπογιάννην πίστις τοῦ Ζορμπᾶ, ὅστις τὸν ἐνεπιστεύθη τὴν παραλαβὴν τῆς παρακαταθήκης μετὰ τὴν κράτησιν τῆς σακολέβας, ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Ζορμπᾶς δὲν ἔλαβε μέρος οὔτε εἰς τὴν κράτησιν οὔτε εἰς τὴν αὐτοδέσποτον πώλησιν.

3ον) Ὅτι, ὡς ἀποδεικνύεται, οἱ στρατιῶται ἔκαμαν τὴν κατάχρησιν καὶ ἐπομένως ἡ ἐξέτασις περιορίζεται εἰς τὸ νὰ ἴδωμεν: Ἄν ὁ Ζορμπᾶς, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ σώματος ἐκείνου, εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς κλοπὰς τῶν στρατιωτῶν του ἢ ἂν ἡδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ καὶ δὲν τὸ ἔκαμε.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι αἱ περιστάσεις τοῦ χρόνου, τοῦ τόπου καὶ τοῦ τρόπου, καθ' οὓς ἐσυγκροτοῦντο τὰ στρατιωτικὰ σώματα, πρέπει νὰ ἔχουν ἐπήρειαν ἐπὶ τῆς εἰρημένης ἀναλύσεως. Δὲν ἔδιδεν ἡ Κυβέρνησις εἰς τὸν ἀρχηγὸν τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του σῶμα, ἀλλ' ὅστις ἐστρατολογοῦσε, ἐσυγκρότει σῶμα καὶ ἐγίνετο ἀρχηγός. Ὁ ἀρχηγὸς οὗτος εἶχε στρατιώτας, οἵτινες, μὴ πληρωνόμενοι κατ' ἀκρίβειαν, ἔκαμαν καταχρήσεις. Οἱ στρατιῶται οὗτοι συνεχῶς ἐπρόσταζαν τὸν ἀρχηγόν των καὶ ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἡδύνατο ποσῶς νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἀταξίας των. Αἱ πράξεις αὗται, κοιναὶ ἤδη, παρουσιάζουν ἵχνος τῶν δι' ἑπτὰ ἔτη διατρεξάντων. Τότε ἤθελεν εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς καταχρήσεις τῶν στρατιωτῶν του ὁ ἀρχηγὸς ὅστις δι' ἐκλογῆς του τοὺς ἐστρατολόγησεν, ὅτε ἀπεδεικνύετο ὅτι τοὺς εἶχε διατάξει ἢ εἶχε συμμαθήσει μετ' αὐτῶν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐκ τῆς ὠφελείας τῆς καταχρήσεως.

Τούτου τεθέντος:

Ὁ στρατιώτης Τριαντάφυλλος λέγει ὅτι ἐπώλησαν τὸ πλοῖον οἱ στρατιῶται, διότι δὲν ἐπληρῶνοντο παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ· οὗτος ὅμως ὁ στρατιώτης λέγει ταῦτα διὰ νὰ δικαιολογήσῃ ἑαυτόν.

Ὁ ναύτης Γεώργιος Λευθέριος Κακλαβᾶτος λέγει ὅτι ὁ Ζορμπᾶς μετεχειρίσθη τὴν σακολέβαν μεταφέρον τὴν οἰκογένειάν του, πλὴν ὁμιλεῖ διὰ συμφέρον, διότι πρῶτον ἐκρύφθη, ἔπειτα αὐτοθελήτως ἐπέστρεψε διὰ νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν ὁμολογίαν του, ὅτι εἰς τὸ πλοῖον εὗρίσκετο ποσότης χρημάτων εἰς ἀπόκρυφον μέρος.

Αἱ ὁμολογίαι Κουτίπα, Παπᾶ Πριμικήρη καὶ τῶν τριῶν γερόντων εἶναι ὑποπτοι διὰ τὰς ὑπαρχούσας σχέσεις μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Σκύρου καὶ τῶν διαφόρων Ὀλυμπίων ὀπλαρχηγῶν, ὄντων εἰς ἐμφύλιον πόλεμον ἀναμεταξύ των.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀσαφείας ταύτης, ὅταν ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν ὁμολογηθεῖσαν παρὰ τοῦ Μπογιάννη πρᾶξιν, ὅτι δηλαδὴ (μετὰ τὸ συμβεβηκὸς) ἐπιστεύθη παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ διὰ νὰ παραλάβῃ ἀπὸ Σκύρου τὴν παρακαταθήκην του, τὴν ὁποίαν καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἡγούμενον, ἀποδεικνύεται ἐναργῶς ἐκ τῆς πράξεως ταύτης ἡ συνείδησις τοῦ Ζορμπᾶ περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἐμέθεξε ποσῶς, καὶ ἡ περὶ τούτου πεποίθησις τοῦ Μπογιάννη, στέρξαντος τοῦ Ζορμπᾶ τὴν παραγγελίαν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπόν:

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ αἴτησιν τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη, διαφυλαττομένου εἰς τοῦτον τοῦ δικαίου νὰ ἐνάξῃ τοὺς καθ'αυτὸ κρατήσαντας τὴν σακολέβαν καὶ ζημιώσαντας αὐτόν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἐνάτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαράλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 31

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν Ἀντιπρόξενον Γρόπιον ἀναφορὰν τοῦ Διονυσίου Κώπα τῆς 19 Μαΐου 1828, διευθυνθεῖσαν εἰς τὸ Δικαστήριον διὰ τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Αἰγίνης τὴν 1ην Ἰουνίου, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὅτι τὴν 29 Ἰουνίου 1827, τὸ ἰονικὸν βριγαντῖνον «Εὐαγγελίστρια» τοῦ Δημητρίου Κώπα ἐγυμνώθη περὶ τὴν Κασσάνδραν ἀπὸ ἐν μίστικον τοῦ Τουμπιώτη καὶ ἐν πέραμα,

Θεωρήσασα τὸ ἐπιτροπικὸν τῆς 21 Ἀπριλίου 1828, δι' οὗ ὁ ρηθεὶς Δημήτριος Κώπας ἐν Κεφαλληνίᾳ κατασταίνει ἐπίτροπόν του τὸν ἐν Σύρᾳ Ἰωάννην Κώπαν, καὶ τὸ ἐπιτροπικὸν τῆς 7 Μαΐου 1828, δι' οὗ ὁ Ἰωάννης Κώπας ἐν Σύρᾳ κατασταίνει ἐπίτροπόν του ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως τὸν ἐν Αἰγίνῃ Διονύσιον Κώπαν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἐφημερίδος τοῦ ἰονικοῦ βριγαντίνου ἢ «Εὐαγγελίστρια» ἀπὸ τῆς 8 Ἰουνίου μέχρι τῆς 29 τοῦ αὐτοῦ 1827,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Κώπα πρὸς τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ Βρεταννικὸν Ἀντιπρόξενον τῆς 23 Ἰουλίου 1827, δι' ἧς τοῦ ζητεῖ δοκίμους διὰ τὴν στάσιν τοῦ βριγαντίνου του,

Θεωρήσασα τὸν διορισμὸν καὶ τὴν πρὸς τὸν Ἀντιπρόξενον ἀναφορὰν τῶν δοκίμων τῆς 30ῆς τοῦ αὐτοῦ 1827,

Θεωρήσασα τὸν κατάλογον τῆς τιμῆς τῶν ἀρπαγέντων ἀναβαίνοντα μὲ ἔξοδα καὶ τόκους εἰς γρόσια 17.764.

Θεωρήσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ Μιχαὴλ Μισιντσῆ, Σαμίου, τῆς 13ης Ἰουνίου

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 153.